

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Wreed

Wreed

Word jij het covermodel van 2014?

Win je foto op de voorkant van
Mels volgende boek!

In samenwerking met modellenbureau Echemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (*Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*) en Sammy de Leede (*Wreed*)? Dan is dit je kans. Mel is samen met modellenbureau Echemensen.com op zoek naar een covermodel voor haar volgende boek.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2014 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echemensen.com en krijg je een heuse portfolioshoot aangeboden. Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en maak een vliegende start met je modellen carrière!

Deze actie loopt tot en met 31 december 2013.

Wist je dat... Mel dit boek heeft geschreven met hulp van fans op Facebook? Zo mochten lezers kiezen of de hoofdpersoon dood zou gaan. En ook de namen van de personages in *Wreed* zijn door lezers bedacht. Wil je in de toekomst ook meedenken over Mels boeken? Volg Mel dan op Facebook.

Wreed

Mel Wallis de Vries

De Fontein

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2013 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2013 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Covermodel: Sammy de Leede

Grafische verzorging: p3 / Jos Peters

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3485 2 (e-book 978 90 261 3486 9)

NUR 284, 285

Voor Roos.
Zo lief. Zo mooi.

DAG: 0

TIJD: 21.48 uur

Haar goudblonde haren waaieren uit over het kussen. Ze is mooi zoals ze daar ligt. Bewegingloos. Verstild. Met een huid glanzend en wit als porselein. Ik snuif haar geur op. Een fris, citrusachtig parfum, met een bloemige boventoon. Ik adem nog wat dieper in. En dan ruik ik het, verstopt onder de lagen deodorant en bodylotion. Een zure, verschaalde zweetlucht. Angst is uit haar poriën gesijpeld, net voordat ze het bewustzijn verloor.

Ik pak mijn telefoon en richt de camera op haar gezicht. 'Take one,' mompel ik. De seconden beginnen onder in beeld te lopen. Haar mond hangt halfopen en er glanst een druppeltje speeksel op haar onderlip. Ik zou het eraf willen likken, als een jong hondje. Maar dan wordt ze wakker en dat wil ik niet. Nog niet. Ik zoom in op het zwarte oogmasker. Je zou denken dat het haar lelijk maakt, maar het geeft haar iets onbeholpens. Iets schattigs.

Ik zwenk naar beneden en film haar hals, de dunne spaghetti-bandjes van haar hemdje en haar melkwitte borsten die als twee ballonnen worden platgedrukt in haar bh. Mijn camera gaat verder, langs haar taille, naar de bandjes van

haar onderbroek die in haar vlezige heupen snijden. Het is zo'n goedkoop, synthetisch H&M-gevalletje. Zo te zien heeft ze het een maat te klein gekocht. Waarom kopen vrouwen toch altijd te kleine onderbroeken? Weten ze soms niet hoe wanstaltig die aftekenen in hun strakke broeken en leggings?

De camera filmt haar benen. Nog meer schoonheidsfoutjes. Het witte vel wordt ontsierd door dikke zwarte stoppeltjes. Hoelang geleden is het dat ze zich heeft geschoren? Twee dagen? Drie? Ik maak een shot van haar voeten: eelt op haar hiel en afgebladderde, paarse nagellak op haar tenen. Waarom laat ze zichzelf zo verslonzen?

Ik kan het niet langer aanzien en richt de camera op mijn eigen gezicht. In gedachten bekijk ik alles: mijn wenkbrauwen, de hoekige kaaklijn, mijn witte tanden, het zwart van mijn pupillen. Zou je in mijn ogen het vuur kunnen zien dat ik vanbinnen voel? Het groeiende zelfvertrouwen? Ik knik naar mijn telefoon, alsof ik mezelf toestemming geef om te beginnen. Met een veeg van mijn duim zet ik de camera uit.

Een moment absorbeer ik de stilte. Ze is helemaal van mij. Als een bloem zal ze zich voor me gaan openen. En ik zal haar blaadjes een voor een gaan plukken, totdat er niks meer is waarachter ze zich kan verstoppen. Ik voel hoe De Schaduw diep in mijn binnenste beweegt, hoe hij de slaap van zich af probeert te schudden. Sst, nog niet, sus ik hem terug het donker in.

Het is tijd om haar wakker te maken.

Ik hef mijn handen. Als twee roofvogels suizen ze door de lucht, en met een luide knal komen ze met elkaar in botsing. Ik stel me voor hoe de geluidsgolven zich razendsnel voortplanten door de kamer. Hoe het geluid in een paar nanoseconden haar oor bereikt. Hoe het zich samenperst in haar

gehoorgang en zich een weg baant naar haar hersenen.

Haar neusgaten beginnen te trillen en verwijden zich. Als een kat rekt ze zich uit. Eerst kromt ze haar rug, loom en voldaan. Daarna beweegt ze haar armen en benen. Ver komt ze niet. Het touw om haar polsen en enkels houdt haar tegen.

Er is geen weg meer terug. Maar dat beseft ze nog niet. Ze ligt daar maar, met haar armen half boven haar hoofd, alsof ze niet kan geloven wat ze voelt. De spieren in haar ledematen spannen zich opnieuw aan. Dit keer is de beweging feller. En snijdt het touw dieper in haar polsen en enkels.

Ik zie hoe de werkelijkheid tot haar doordringt. Haar ademhaling versnelt en haar mond zakt open. Met alle kracht die ze heeft trekt ze aan de touwen. Het ontroert me. Is dit niet waar iedereen mee wordt geboren? De angst om te sterven. Dit is het moment waarop we allemaal gelijk zijn. Waarop alle verschillen wegvallen.

‘Nee!’

Een oerschreeuw diep uit haar binnenste. Prachtig.

‘H-help.’

Haar stem breekt in stukjes.

‘H-help m-me alsjeblieft.’

Vochtige plekken tekenen zich af in het oogmasker. Als een spons absorbeert de stof haar tranen. Met de neus van mijn schoen tik ik op de vloer.

Haar hoofd schiet tussen haar schouderbladen omhoog. ‘I-is daar iemand? H-hallo?’

Ik wacht. Ik heb geen haast.

‘H-hallo?’ De angst zwelt aan in haar stem.

Ik geef nog een tikje met mijn schoen.

‘W-wie is daar? Z-zeg iets, a-alsjeblieft.’

Ik glimlach en vouw mijn handen ineen. Voor haar ben ik onzichtbaar. Ik kan alles doen wat ik wil.

Gerlos,
Oostenrijk
Voorjaarsvakantie

17 dagen eerder

DAG: -17

TIJD: 16.24 uur

‘Oh my god!’ Loulous harde stem knalt door het appartement. ‘Dit moet een nachtmerrie zijn. Wake me up, please!’ Haar ogen flitsen langs de vergeelde gordijnen, het inimi-keukentje, de versleten grijze vloerbedekking, het gammele bankstel. ‘Het lijkt hier wel de fucking kringloopwinkel.’

Met een zwaai trekt Loulou een willekeurige deur open. ‘Gadver de gadver de gadver. Dit is echt de smerigste badkamer die ik ooit heb gezien! En dan die lucht! Het stinkt hier naar stront.’

Over Loulous schouder tuur ik een badkamer in die niet veel groter is dan een kast. ‘Zo erg is het toch niet?’ zeg ik, terwijl ik het smoezelige douchegordijn en de stinkende wc probeer te negeren.

‘Ik had slippers moeten meenemen,’ zucht Robin. ‘Je denkt toch niet dat ik hier op blote voeten ga rondlopen?’

‘Bang voor voetschimmels?’ vraagt Madelief.

‘O, please, hou op.’

Loulou negeert hen en loopt naar de volgende deur. ‘Wat zullen we hier hebben?’ Ze gooit de deur open. ‘Ah, een slaapkamer.’

Robin, Madelief en ik drommen achter haar rug samen. Lichtelijk benauwd schieten mijn ogen door de ruimte. Een stapelbed, een kast en grijze gordijnen voor het raam. Echt gezellig is het niet, maar er is ook niks mis mee. Opgelucht haal ik adem.

‘Wat ranzig,’ snuift Loulou.

Inwendig kreun ik. Wat heeft ze nu weer gevonden?

Loulou trekt een dekbed van het onderste stapelbed. ‘Kijk! Allemaal gele vlekken. De hele matras zit eronder. Kots, kwijl, sperma, het kan van alles zijn.’

‘Kappen, Lou,’ rilt Robin. ‘Dit is echt te smerig.’

‘Te smerig? Het is de waarheid.’ Loulou kijkt om zich heen. ‘Waar is de andere slaapkamer trouwens? Ik zie geen deuren meer.’

Robin en Madelief draaien zich om.

‘Nu je het zegt,’ mompelt Robin. ‘Het was toch een driekamerappartement?’

Volgens de omschrijving op internet wel. *Prachtig driekamerappartement met ruime slaapkamer met stapelbed. De praktische tweede slaapkamer heeft een comfortabel tweepersoonsbed en is gemakkelijk van het woongedeelte af te sluiten.*

Maar waar is de deur dan? Mijn hoofd draait als een vuurtoren in het rond. En dan zie ik het. Een smoezelig dichtgetrokken gordijn naast de kapstok. O nee, laat het alsjeblieft niet waar zijn.

Loulou heeft het gordijn ook gezien, want ze stevent er met grote passen op af. In één beweging rukt ze het open.

‘The nightmare continues,’ zegt ze dan.

We staren allemaal naar een tweepersoonsbed dat tevoorschijn is gekomen. Het staat ingeklemd tussen drie muren. Er is maar één manier om in het bed te komen: via het voeteneinde. Maar het ergst is misschien nog wel dat